

„Jsem nějaká unavená,“ zívla Nelinka a zakutala se pod peřinu.
„To bude tím čerstvým vzduchem! A vůbec, našla jsi to kouzelné místo, o kterém jsem ti vyprávěla?“ zajímala se babička.
„Hráli jsme tam na schovku,“ prozradila Nelinka.
„Ty jsi tam byla ještě s někým?“ zeptala se babička překvapeně.
„Přece se Zajdou.“
„Ty sis hrála na schovávanou s plyšákem? To musí být teda zábava!“ utahoval si z ní děda.
„Nechtěla bys nám náhodou něco říct?“ zeptala se dobrácky babička.
„No já bych chtěla, ale nemůžu!“ odpověděla pravdivě Nelinka.
„Tak nám to povíš, až bude pravý čas. A teď už spinkej,“ rozhodl děda. Nelinka si k sobě přitulila Zajdu a zavřela oči.
„Dobrou noc, babi a dědo!“ řekla ještě tiše.
„Dobrou noc, Nelinko!“

Dárek

VDĚČNÉ VÍLY PŘILÉTAJÍ, ABY SPLNILY JEDEN VELKÝ SEN

Zdálo se to Nelince, anebo nezdálo? Nejdřív uslyšela šeptání a pak jí něco zašimralo na nose. Zajda to nebyl, ten klidně spal. Nelinka nejdřív viděla jen tmou, ale pak zaslechla tiché hlásky.

„Ahoj, Nelinko, děkujeme ti za záchranu naší sestřičky, čokoládové víly!“ ozvalo se z peřinky.

„Nemáte zač,“ řekla Nelinka ospale a dlouze zívla. „Kde se tu vlastně berete?“ zeptala se, když jí došlo, že asi nespí, protože na puntíkaté peřině viděla docela zřetelně známé vílí postavičky.

Amarálie, Eniké, Rosálie a čokoládová víla Amae se na ni smály a mávaly křidélky.

„Myslíš, že se můžeš dostat jen ty k nám a že my k tobě nemůžeme?“ uchichtla se Rosálie.

„První úkol jsi splnila. Vedla sis skvěle,“ pochválila ji Amarálie. „Rády bychom ti jako poděkování za tvoji odvahu věnovaly dárek!“

Nelinka zpozorněla a kupodivu se jí ani trochu nechtělo spát.